Василеві Куриленкові

Зловіщий брязкіт мрій, розбитих на кавалки,
І жах ночей, що покривають плач,
Ти, зраджений життям, яке любив так палко,
Відчуй найглибше, але все пробач.

Здається, падав сніг? Здається, буде свято?
Заквітли квіти? Зараз чи давно?
О, як байдуже все, коли душа зім’ята,
Сліпа, безкрила, сунеться на дно…

А ти її лови! Тримай! Тягни нагору!
Греби скоріше і пливи, пливи!
Повір: незнане щось у невідому пору
Тебе зустріне радісним: "Живи!"

Тоді заблисне сніг, зашепотіють квіти
І підповзуть, як нитка провідна,
Ти приймеш знов життя і так захочеш жити!
Його пізнавши глибоко, до дна!